

Ook worden veel te groote hoeveelheden van sterk werkende middelen te gelijk voorgeschreven (bijv. 1 gram morfine in 50 gram water opgelost) ten einde aan de kas de betaling van recepten te besparen. Deze toestanden schijnen er met de nieuwe Reichsversicherungsordnung erger op te worden (*Allg. med. Centralz.* 1914, n^o. 3). Het tegengaan van zulke gevaarlijke toestanden zal echter in ons land als opstand tegen het wettig gezag worden beschouwd.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

NA DE VERWERPING VAN VOORSTEL D.

Nu collega POSTHUMA — niet „le premier venu” — in onze Maatschappij, komt met zijn beschouwing over het standpunt, dat wij nu tegenover de apothekers moeten innemen, gevoel ik het als mijn plicht om tegen zijn opvattingen zoo krachtig mogelijk op te komen. Wanneer toch zijn meening veld wint onder de leden onzer Maatschappij, geraken wij hoe langer hoe dieper in het moeras, d. i. in een ongunstige positie en *van den rechten weg af*. Hij beschouwt m. i. de zaak verkeerd. Hij doet het voorkomen alsof wij, erg gemoedelijk, geheel alleen in het belang der verzekerden, onze afdelingsziekenfondsen oprichten; alsof wij in die fondsen, ook al weer geheel in het belang der verzekerden, vrije artsenkeuze en vrije apothekerskeuze toestaan; alsof dus eigenlijk de apothekers niet anders dan „dank je wel”! tegen ons hebben te zeggen en alsof wij verder geheel vrij zijn van die apothekers.

En hoe geheel anders is de toestand! Met het oog op een ziekte wet, waarvan men geredelijk verwachten kan, dat zij in hooge mate onze rechten zal aanranden, hebben wij in 1912 besloten om, *als vaste basis voor onze verdediging*, over te gaan tot de oprichting van afdelingsziekenfondsen, waarin onze positie gewaarborgd zou zijn, en die wij natuurlijk zóó zouden inrichten, dat aan alle eischen voor een goede ziekenverzorging voldaan zou worden. De apothekers, van hun kant, worden ook door die ziekte wet bedreigd, en zij verklaarden zich bereid om mede te werken tot de oprichting dier afdelingsfondsen, wanneer daarin ook hun positie beveiligd werd. Duidelijk zagen wij in, dat de oprichting dier fondsen op groote moeielijkheden zou stuiten, dat wij niet alleen te strijden zouden hebben tegen federatie enz; maar dat wij ook de geheele kracht onzer organisatie noodig zouden hebben om bij invoering eener ziekte wet onze fondsen te handhaven. De medewerking van de organisatie der apothekers was van het grootste belang voor ons, en *werd dus door ons aanvaard; zonder hun medewerking komen er vrij zeker geen afdelingsfondsen*, en *met hun medewerking hebben wij nu reeds in Alkmaar en elders gezien, dat de tegenstand overwonnen wordt*. Onze organisaties steunen elkaar, en wij profiteeren van de kracht der wederzijdsche organisaties, waardoor wij erin slagen onze positie veilig te stellen in de afdelingsfondsen.

En nu moest het toch bij ons allen vaststaan, dat de steun, dien wij in deze allerbelangrijkste zaak van elkanders organisatie ontvangen, ons den plicht oplegt om als bondgenooten, tegenover elkander te handelen, en *niet — wanneer het zonder gevaar voor onze positie geschieden kan — diezelfde organisatie, door wier hulp wij ons veilig gevoelen, op andere plaatsen zoo hard mogelijk tegen te werken*. En dat doen wij, wanneer wij ons verbinden aan een arbeiderscorporatie, die er een ambtenaar-apotheker op na houdt.

Dat is, bij een komende ziekte wet, voor de apothekers het grootste gevaar, en mogen wij nu, terwijl wij in hooge mate profiteeren van de *kracht* hunner organisatie, tegelijkertijd elders profiteeren van haar *zwakte*?

Voor zulk een handeling is m. i. maar één woord: *zij is unfair, onze Maatschappij onwaardig!*

Willen wij ons vrij houden van de apothekers, dan wijst misschien collega SCHUCKINK KOOL, wiens standpunt consequent en eerlijk is, ons een weg, maar: sluiten wij een verbond met hen voor de hoofdverdediging „dan moeten wij de consequentie durven aanvaarden, en hun eisch van vrije apothekerskeuze, dien zij stellen moeten, om veilig te zijn bij een komende ziekte wet, overal steunen.

In voorstel *D* werden deze *van zelf sprekende verplichtingen* belichaamd.

Wat nu velen onzer, ook collega POSTHUMA, ons willen laten doen is m. i.: „eten van twee wallen”, en een dubbel spel spelen. Het blijkt uit ons bereidwillig aanvaarden van de vrije apothekerskeuze in de afdeelingfondsen, dat wij daarin minstens *geen nadeel* zien voor de verzekerden, en moeten wij nu, omdat het misschien eenig pecuniair nadeel oplevert voor arbeidersorganisaties, wier aanmatigende houding ons juist dwingt tot het aannemen onzer strijdpositie, *ontrouw* ¹⁾ plegen tegenover onze bondgenooten in de afdeelingfondsen?

Ik kan en wil nog niet gelooven, dat onze Maatschappij dien weg wil bewandelen, die onvermijdelijk leiden moet tot stagnatie van onze actie, en die ons het welverdiende wantrouwen op den hals haalt van de pharmaceuten.

Ik eindig met een eeresalut aan prof. VAN DER WIELEN, die op zoo *juiste* wijze gewezen heeft op onze fouten, en aan de apothekers, die, in hun algemeene vergadering, zich op zoo waardige wijze gedragen hebben tegenover de vele provocaties van onze zijde.

Kampen, 7 Augustus 1915.

J. D. C. KOCH.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — **De morphinisten en de mobilisatie.** In de Société de Médecine Légale is de invloed van de mobilisatie op de morphinisten besproken. Velen hunner waren door het vertrek van de personen, die hen van morphine voorzagen, plotseling in de grootste moeielijkheid gekomen om aan hun zucht te voldoen. Een aantal meldde zich dan ook uit eigen beweging in St. Anne aan, tot het ondergaan van een ontwenningsskuur. De meeste dezer patiënten zijn vrouwen; de mannelijke morphinisten zijn grootendeels onder de wapenen. Daarvan zijn sommigen, bij gebrek aan gelegenheid om zich morphine te verschaffen en onder den invloed van het leger van hun gewoonte genezen. Anderen zetten haar voort. BALLEET merkte bij de discussie op, dat sommige morphinisten goede soldaten zijn, als zij telkens bij tijds morphine krijgen. Gelukt dat niet, dan behooren zij in de ambulance. Zij die morphine nemen om zich te verdooven, moeten op één lijn worden gesteld met hen, die zich moedwillig verminken om van den dienst af te komen. BALLEET is van oordeel, dat ook het bezit van morphine en cocaïne in bepaalde hoeveelheden strafbaar moet worden gesteld; het straffen van onrechtmatigen verkoop en het sluiten van opiumkitten zijn maatregelen, die den verbruiker niet bereiken. Uiterst ongunstig werken de groote winsten, die de handel in cocaïne oplevert. Men koopt een gram voor 10 of 15 centimes en verkoopt het aan cocaïnisten voor het 20-voudige (*Lancet*).

LONDEN. — **De school voor vrouwelijke artsen.** De Londensche school voor opleiding van vrouwelijke artsen heeft uitbreiding noodig en betere inrichting van haar laboratoria. Hiervoor zal een som van 25000 P. St. moeten worden bijeen-

¹⁾ Niet gerechtelijk vervolgbare contractbreuk, maar ontrouw in hoogerem zin!